

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko "S." sp. z o.o. w S.
o ryczałty za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 31 października 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 1.350 zł
(jeden tysiąc i trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 28 kwietnia 2017 r. oddalił skargę
pozwanego pracodawcy o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem tego
Sądu z 12 maja 2015 r., którym zasądzono powodowi 15.475,45 zł tytułem
ryczałtów za noclegi.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na
podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne to „potrzeba rozstrzygnięcia problemu prawnego
w następującym zakresie, tj:

1. Czy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r.,

w sprawie K 11/15 ma wpływ na treść wyroków wydanych na korzyść powodów-kierowców międzynarodowych, pomimo iż ich roszczenie oparte było na niezgodnej z Konstytucją podstawie prawnej, w przypadku złożenia przez pozwanego-pracodawcę – skargi o wznowienie postępowania?

2. Czy dozwolone jest stosowanie przez pracodawców spoza sfery budżetowej, tj. pracodawcę sektora prywatnego zapisów § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (...), podczas gdy pracodawca uregulował zasady zwrotu kosztów podróży służbowych w aktach wewnętrznych, tj.: regulaminach wraz z aneksami?

Istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wobec wyroków Sądów po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15 (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń prawa materialnego oraz przepisów postępowania, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik sprawy, a nadto z uwagi na fakt, iż w toku procedowania Sądu Okręgowego doszło do ograniczenia materiału dowodowego. W aktach znajduje się regulamin wynagradzania z września 2009 r. oraz regulamin pracy z 1 stycznia 2009 r. wraz z aneksami, w tym z aneksem 2/2009 – a więc wewnątrz zakładkowe akty prawa pracy zawierały postanowienia odnoszące się w sposób wyraźny i szczegółowy do kwestii świadczeń z tytułu ryczałtów za noclegi.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego został oddalony.

Sformułowane w pierwszej kolejności kwestie nie składają się na istotne

zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), gdyż nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa.

W sprawie został wydany wyrok przez Sąd Okręgowy w P. z 28 kwietnia 2017 r. po skardze o wznowienie postępowania i ten wyrok stanowi podstawę odniesienia do kontroli kasacyjnej.

Natomiast wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15 stanowił podstawę skargi i wznowienia postępowania zakończonego poprzednim wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z 12 maja 2015 r. (art. 401¹ k.p.c.).

Podkreśla się to ze względu na twierdzenie pierwszego pytania, że roszczenie powoda było oparte na niezgodnej z Konstytucją podstawie prawnej.

Rzecz w tym, iż Sąd Okręgowy klarownie przedstawił dlaczego wyrok Trybunału nie miał wpływu na wynik sprawy, a ściślej na podstawę prawną żądania.

Nieuprawnione jest zapatrywanie, że po wyroku Trybunału kierowcy nie mają podstawy prawnej do dochodzenia kompensaty kosztów noclegów (ryczałtów noclegowych). Potwierdza to wskazane przez Sąd Okręgowy orzecznictwo. Istnieje więc prawo materialne, w tym zakładowe, na podstawie którego roszczenie zostało ocenione.

Stanowi to odpowiedź na drugie pytanie, gdyż akty zakładkowe wyprzedzają prawo powszechne, co jasno potwierdza wskazana przez skarżącego uchwała Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r., III PZP 2/17. Inną kwestią jest to, czy pracodawca uregulował zasady zwrotu kosztów podróży służbowych w aktach zakładowych, gdyż to jest sfera ustalania i stosowania prawa w konkretnej sprawie a nie istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Druga podstawa przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie spełnia się dlatego, że przedmiotem jej zainteresowania jest sam przepis, ze względu na kwalifikowaną potrzebę wykładni, uwarunkowaną poważnymi wątpliwościami lub rozbieżnością w orzecznictwie. Chodzi o to, że wniosek nie wskazuje tego przepisu. Ogranicza się do przywołania kilku wyroków Sądów powszechnym, a nawet jednego wyroku Sądu Najwyższego (z 14 lutego 2017 r., I PK 77/16), co nie wystarcza, gdyż w tej podstawie przedsądu należy wskazać konkretny przepis i wykazać, że jego wykładnia wywołuje poważne wątpliwości. Czym innym jest

wykładnia sądowa i stosowanie prawa w konkretnej sprawie i czym innym jest druga podstawa przedsądu. Po wyroku Trybunału Sąd Najwyższy wydał już szereg orzeczeń w podobnych sprawach, co przykładowo może zilustrować wyrok z 19 kwietnia 2018 r., I PK 35/17.

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wniosek przedstawia zbyt ogólną treść, bo podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) nie zastępują szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podstawy kasacyjne podlegają ocenie dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, co oznacza, że skarżący we wniosku o przyjęcie skargi powinien samodzielnie, czyli odrębnie do podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący tego nie czyni. Zbyt ogólnie jest twierdzenie wniosku, iż regulamin wynagradzania z września 2009 r. oraz regulamin pracy z 1 stycznia 2009 r. wraz z aneksami zawierały postanowienia odnoszące się w sposób wyraźny i szczegółowy do kwestii świadczenia z tytułu ryczałtów za noclegi. Sąd Okręgowy przedstawił analizę podstawy prawnej roszczenia, w tym regulaminu wynagradzania (ostatnie strony uzasadnienia wyroku) i w konkluzji stwierdził między innymi, że: „W regulaminie wynagradzania nie znalazł się zapis, który wyjaśniałby w jaki sposób ma być naliczany w/w ryczałt. § 13 regulaminu wynagradzania nie mógł być stosowany w praktyce, gdyż stanowił jedynie normę blankietową, która nie została uszczegółowiona”. Potwierdzono zatem w sprawie poprzednie rozstrzygnięcie, że wypłacane były diety a nie ryczałt noclegowy. Jak zauważano treść wniosku jest zbyt ogólna, zatrzymuje się na samej zasadzie którą rozstrzygnięto na korzyść powoda, natomiast nie daje podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi w zakresie wysokości ryczałtu noclegowego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2, § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 2 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (stawka minimalna dla wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia – 3.600 zł x 75% x 50%).

